

วารสารรัฐประศาสนศาสตร์และการจัดการสังคม

ปีที่ 3 ฉบับที่ 2 (กรกฎาคม-ธันวาคม) 2564

Received: 25/04/2021, Revised: 09/05/2021, Accepted: 23/05/2021

การโดนคุกคามทางเพศของนักศึกษาในสถาบันที่บันเทิง เขตบางพลัด

กฤษณาพร แจ่มจิตร

กรมข่าวทหารบก กองบัญชาการกองทัพบก

e-mail: kritsanaphon.jj@gmail.com

บทคัดย่อ

การศึกษาวิจัยเรื่อง “การโดนคุกคามทางเพศของนักศึกษาในสถาบันที่บันเทิง เขตบางพลัด” มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาระดับการโดนคุกคามทางเพศในสถาบันบันเทิงของนักศึกษา 2) เปรียบเทียบการโดนคุกคามทางเพศโดยจำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล และ 3) ศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการโดนคุกคามทางเพศในสถาบันบันเทิงของนักศึกษา โดยใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 154 คน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ ใช้ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ในการบรรยายเชิงพรรณนาข้อมูลทั่วไป และใช้ค่าสถิติ One Way Anova และ Pearson Correlation (r) ในการวิเคราะห์

ผลการศึกษา พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีระดับการโดนคุกคามทางเพศในสถาบันบันเทิงโดยรวม มีความถี่อยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 2.01$, S.D. = 0.872) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า มีการคุกคามทางเพศโดยการแสดงท่าทางมากที่สุด ($\bar{X} = 2.3$, S.D.=1.093) รองลงมาคือ การคุกคามทางเพศทางวาจา ($\bar{X} = 1.86$, S.D.= 0.879) และการคุกคามทางเพศโดยการสัมผัสร่างกาย ($\bar{X} = 1.80$, S.D.= 0.953) ตามลำดับ ส่วนการเปรียบเทียบการโดนคุกคามทางเพศโดยจำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล พบว่า เพศหญิง เพศชายและเพศอื่นๆมีการโดนคุกคามทางเพศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และการศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการโดนคุกคามทางเพศในสถาบันบันเทิงของนักศึกษา พบว่า การแต่งกายมีความสัมพันธ์อยู่ในระดับปานกลาง เป็นความสัมพันธ์แบบทิศทางเดียวกัน ($r = 0.571$) พฤติกรรมการดื่มแอลกอฮอล์ที่มากเกินไปมีความสัมพันธ์อยู่ในระดับปานกลาง เป็นความสัมพันธ์แบบทิศทางเดียวกัน ($r = 0.555$) การมีปฏิสัมพันธ์กับคนแปลกหน้ามีความสัมพันธ์อยู่ในระดับปานกลาง เป็นความสัมพันธ์แบบทิศทางเดียวกัน ($r = 0.543$)

คำสำคัญ: การโดนคุกคามทางเพศ, นักศึกษา, สถาบันบันเทิง

วารสารรัฐประศาสนศาสตร์และการจัดการสังคม

ปีที่ 3 ฉบับที่ 2 (กรกฎาคม-ธันวาคม) 2564

Received: 25/04/2021, Revised: 09/05/2021, Accepted: 23/05/2021

Sexual Harassment of Students in Entertainment Venues Bang Phlat district

Kritsanaphon Jamjit

Directorate of Joint Intelligence, Royal Thai Armed Forces Headquarters

e-mail: kritsanaphon.jj@gmail.com

ABSTRACT

Research study on “Sexual harassment of students in entertainment venues in Bang Phlat District” has a purpose. 1) To study the level of sexual harassment in student entertainment establishments. 2) To compare the sexual harassment classified by personal factors and 3) To study the factors related to the sexual harassment in the student's entertainment place. A sample of 154 people was used. The statistical analysis was based on percentage, mean, standard deviation. In descriptive lectures general information One Way Anova and Pearson Correlation (r) were used for analysis.

The results showed that most of the samples had a frequency of sexual harassment in the entertainment setting overall. The frequency was at a low level ($\bar{X} = 2.01$, $SD = 0.872$). Sexual harassment by gesture was the highest ($\bar{X} = 2.3$, $SD=1.093$), followed by verbal sexual harassment. ($\bar{X} = 1.86$, $SD = 0.879$) and sexual harassment by physical contact ($\bar{X} = 1.80$, $SD = 0.953$), respectively. Females, males, and other sexes were statistically different at 0.05 levels of sexual harassment. And the study of factors related to sexual harassment in the entertainment of students found that dress was at a moderate level. It was a one-way relationship ($r = 0.571$). Excessive alcohol consumption behavior was moderately correlated. It was a one-way relationship ($r = 0.555$). Interactions with strangers were at a moderate level. is a unidirectional relationship ($r = 0.543$).

Keywords: Sexual harassment, student, Entertainment Venues

วารสารรัฐประศาสนศาสตร์และการจัดการสังคม

ปีที่ 3 ฉบับที่ 2 (กรกฎาคม-ธันวาคม) 2564

Received: 25/04/2021, Revised: 09/05/2021, Accepted: 23/05/2021

บทนำ

การคุกคามทางเพศ (Sexual Harassment) ในปัจจุบันสื่อโซเชียลและกลุ่มคนระดับนักเรียน นักศึกษา ตลอดจนถึงวัยทำงานได้ให้ความสำคัญกับประเด็นนี้ เริ่มจากมีโฆษณาเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์สำหรับอาหารยี่ห้อดัง ได้ทำโฆษณาออกมาในแง่ที่เป็นการใช้คำพูดไม่เหมาะสมไปในเชิงทางเพศกับคนที่เดินอยู่ในระแวกที่ถ่ายทำจึงเกิดการติดแฮชแท็กและขึ้นเทรนด์ในทวิตเตอร์เป็นอันดับ1ว่า #หยุดคุกคามทางเพศ และมีบุคคลจำนวนมากออกมาเล่าเกี่ยวกับประสบการณ์ที่โดนคุกคามทางเพศทั้งในที่โรงเรียน มหาวิทยาลัย ที่ทำงาน บนขนส่งสาธารณะหรือแม้แต่สถานบันเทิง จึงเกิดการรณรงค์ให้หยุดคุกคามทางเพศและควรให้ความสำคัญกับเรื่องนี้มากขึ้นเพราะแม้แต่รัฐบาลเองก็ยังไม่ได้ให้ความสำคัญกับเรื่องนี้มากนัก (เดือนเพ็ญ จุ้ยประชา, 2563) ในขณะที่เดียวกันมีการตั้งคำถามว่าต้องเป็นการกระทำแบบไหนถึงจะไม่เรียกว่าคุกคามทางเพศ และต้องรุนแรงแค่ไหนถึงจะเรียกว่าคุกคามทางเพศ ส่วนมากคนจะคิดว่าการคุกคามทางเพศนั้นคือการแตะเนื้อต้องตัวผู้อื่นแต่ที่จริงแล้วไม่ได้จำกัดแค่ทางกายภาพเท่านั้นแต่ยังรวมถึงการคุกคามด้วยสายตา ท่าทาง การคุกคามด้วยวาจา หรือแม้กระทั่งการพิมพ์แสดงความคิดเห็นที่สื่อไปในทางอินเทอร์เน็ตก็ถือได้ว่าเป็น เพราะฉะนั้นแล้วการคุกคามทางเพศจึงสามารถเกิดขึ้นได้ทุกอย่างตายเราทุกคนมีโอกาสที่จะตกเป็นเหยื่อของการคุกคามทางเพศได้ทุกคนและทุกเพศทุกวัย และการคุกคามทางเพศนั้นไม่ใช่เรื่องเล็กน้อย (เคท ครั่งพิบูลย์, 2563) ไม่เว้นแต่สถานที่ที่เราอาจจะคิดไม่ถึงว่าการทำแบบนี้ในสถานที่แบบนี้จะเป็นการคุกคามทางเพศนั้นคือสถานบันเทิง นักวิชาการได้ให้ความหมายคำนี้ไว้หลายลักษณะสรุปได้ดังนี้ สถานบันเทิง คือ สถานบริการตอนกลางคืนได้ตอบสนองคนในสังคมโดยเป็นสถานที่พบประสังสรรค์ โดยให้ความบันเทิงในรูปแบบต่างๆ เช่น มีนักร้อง มีวงดนตรี พร้อมกับการจำหน่ายเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ หรือของมีนเมาอื่นๆ และจะต้องมีอายุ20ปีบริบูรณ์ขึ้นไปถึงจะเข้าใช้บริการได้ (คันธรส พลเยี่ยม, 2545) เขตบางพลัดก็เป็นอีกพื้นที่ที่มีสถานบันเทิงอยู่มากและส่วนใหญ่ผู้ที่ใช้บริการก็จะเป็นนักศึกษาที่พักอาศัยอยู่ในระแวกนั้น แม้ว่าการไปสถานบันเทิงอาจจะไม่ได้ถูกมองว่าไปเพื่อพบประสังสรรค์กับเพื่อนเพียงอย่างเดียว แต่การคุกคามทางเพศก็ไม่ควรที่จะเกิดขึ้นกับสถานที่ไหนเลย อย่างที่กล่าวไปข้างต้นว่าการคุกคามทางเพศไม่ใช่แค่ทางกายภาพเท่านั้น การคุกคามด้วยสายตาหรือท่าทาง เช่น จ้องมองร่างกาย ใช้สายตาทะลอม ไม่ว่าปัจจัยจะมาจากการที่ผู้ถูกกระทำมีหน้าตาที่ดี หรือจากการแต่งตัว แต่ถ้าหากผู้ถูกกระทำไม่พอใจและอัดอัดนั้นถือว่าเป็นการคุกคามทางเพศ (ขวัญชนก งามชื่น, 2549) ในฐานะผู้วิจัยที่เคยตกเป็นเหยื่อในการโดนคุกคามทางเพศในสถานบันเทิงจึงศึกษาปัจจัยที่ทำให้นักศึกษาที่ใช้สถานบันเทิงถูกคุกคามทางเพศ และอยากให้การตกเป็นเหยื่อในการคุกคามทางเพศนั้นลดน้อยลง

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับการโดนคุกคามทางเพศในสถานบันเทิงของนักศึกษา
2. เพื่อเปรียบเทียบการโดนคุกคามทางเพศโดยจำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล
3. เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการโดนคุกคามทางเพศในสถานบันเทิงของนักศึกษา

ระเบียบวิธีวิจัย

การค้นคว้าอิสระเรื่อง การโดนคุกคามทางเพศของนักศึกษาในสถานบันเทิง เขตบางพลัด เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative research) โดยใช้แบบสอบถามในการเก็บข้อมูล ผู้วิจัยต้องการศึกษาระดับการโดนคุกคามทางเพศในสถานบันเทิงของนักศึกษา เปรียบเทียบการโดนคุกคามทางเพศโดยจำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล และศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการโดนคุกคามทางเพศในสถานบันเทิงของนักศึกษา โดยมีรายละเอียดเกี่ยวกับวิธีการดำเนินการวิจัย ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

วารสารรัฐประศาสนศาสตร์และการจัดการสังคม

ปีที่ 3 ฉบับที่ 2 (กรกฎาคม-ธันวาคม) 2564

Received: 25/04/2021, Revised: 09/05/2021, Accepted: 23/05/2021

ประชากรในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาที่ใช้บริการสถานบันเทิงในเขตบางพลัดจำนวน 250 คน โดยกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาที่ใช้บริการสถานบันเทิงในเขตบางพลัดจำนวน 154 คน โดยใช้สูตรของ Taro Yamane ที่มีความคลาดเคลื่อนของการสุ่มร้อยละ 5 ได้จำนวนประชากรเป้าหมายที่ต้องการศึกษาทั้งหมด ดังนี้

$$n = \frac{N}{1+N(e)^2}$$

เมื่อ n = ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

N = จำนวนหน่วยของประชากร

e = ความคลาดเคลื่อนที่ยอมรับได้ที่ระดับ 0.05

จากสูตรของ Taro Yamane จะได้ขนาดของกลุ่มตัวอย่างดังนี้ เมื่อ N = จำนวนประชากร คือ นักศึกษาที่ใช้บริการสถานบันเทิงในเขตบางพลัด จำนวนทั้งสิ้น 250 คน แทนค่าในสูตร

$$n = \frac{250}{1+250(0.05)^2}$$

$$n = 153.8 \text{ คน}$$

สำหรับกลุ่มตัวอย่าง ผู้ทำวิจัยทำการสุ่มตัวอย่างการสุ่มตัวอย่างแบบชั้นภูมิ (Stratified random sampling) เนื่องจากประชากรที่ใช้บริการสถานบันเทิงมีหลากหลายเพศสำหรับรายละเอียดการสุ่มตัวอย่าง เป็นดังนี้

สถานบันเทิง	ประชากร	กลุ่มตัวอย่าง		
		หญิง	ชาย	เพศอื่นๆ
ร้าน A	16	6	5	5
ร้าน B	21	10	6	5
ร้าน C	17	10	3	4
ร้าน D	7	3	2	2
ร้าน E	19	8	5	6
ร้าน F	10	3	2	5
ร้าน G	14	7	4	3
ร้าน H	17	8	4	5
ร้าน I	18	7	5	6
ร้าน J	15	6	4	5

เครื่องมือวิจัย

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ใช้เครื่องมือในการเก็บข้อมูลคือ แบบสอบถาม (Questionnaire) โดยสร้างแบบสอบถามขึ้นจากการตรวจสอบเอกสาร ทฤษฎีของงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และปรับปรุงจากแบบสอบถามอื่นที่มีลักษณะคล้ายคลึงกันตามความเหมาะสม เพื่อรวบรวมข้อมูล ซึ่งประกอบด้วยคำถาม 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป ได้แก่ ระดับชั้นปีการศึกษา การเข้าใช้บริการสถานบันเทิงตลอด 6 เดือนที่ผ่านมา เป็นแบบสอบถามให้เลือกตอบแบบ (Check list)

ตอนที่ 2 ปัจจัยที่ทำให้โดนคุกคามทางเพศ ได้แก่ เพศ การแต่งกาย การพูดคุยกับคนแปลกหน้า การดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในปริมาณที่มากเกินไป เป็นแบบสอบถามให้เลือกตอบแบบ (Check list)

ตอนที่ 3 ประสิทธิภาพการโดนคุกคามทางเพศในสถานบันเทิงเขตบางพลัดโดยการถูกคุกคามแบ่งออกเป็น 3 ประเภท ได้แก่ การคุกคามทางเพศทางวาจา จำนวน 7 ข้อ การคุกคามทางเพศโดยการสัมผัสร่างกาย 4 ข้อ การคุกคามทางเพศโดยการแสดงท่าทาง 3 ข้อ เป็นแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 6 ระดับตามแบบของลิเคิร์ต (Likert) โดยให้เลือกตอบได้เพียงข้อเดียว ประกอบไปด้วยคำถาม จำนวน 14 ข้อ

วิธีการรวบรวมข้อมูล

ขอหนังสือจากคณะวิทยาการจัดการเมืองและการปกครอง มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาเพื่อขอความอนุเคราะห์ผู้เชี่ยวชาญในการตรวจเครื่องมือวิจัย ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเองโดยผู้วิจัยอธิบายถึงข้อมูลของโครงการโดยย่อวัตถุประสงค์ของโครงการ สาเหตุที่ถูกเลือกเป็นกลุ่มตัวอย่างใช้แบบสอบถามผ่านทาง Google Form

ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ได้มาตรวจสอบความสมบูรณ์และความถูกต้องทุกฉบับ เพื่อดำเนินการประมวลผลการวิจัยต่อไป การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป ตามประเด็นการวิเคราะห์ดังนี้

1. วิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปและสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถามโดยการแจกแจงความถี่ หาค่าร้อยละ

2. วิเคราะห์เชิงพรรณนาข้อมูลปัจจัยที่ทำให้โดนคุกคามทางเพศและข้อมูลประสิทธิภาพการโดนคุกคามทางเพศในสถานบันเทิงเขตบางพลัด ($\bar{X}$) ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าเฉลี่ย และหาส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แล้วนำค่าเฉลี่ยที่ได้มาแปลผลตามเกณฑ์ลิเคิร์ตสเกล (Likert Scale) 6 ระดับ โดย Rensis A. Likert

วิเคราะห์เปรียบเทียบระดับการโดนคุกคามทางเพศในสถานบันเทิงจำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคลโดยใช้สถิติ One Way ANOVA

ปัจจัยที่มีผลต่อการโดนคุกคามทางเพศในสถานบันเทิง โดยใช้สถิติ Pearson Correlation (r)

ผลการศึกษา

การศึกษาเรื่องการโดนคุกคามทางเพศของนักศึกษาในสถานบันเทิง เขตบางพลัด โดยมีกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักศึกษาที่ใช้บริการสถานบันเทิงจำนวน 154 คน ประกอบไปด้วย เพศชายจำนวน 40 คน เพศหญิงจำนวน 68 คน เพศอื่นๆ จำนวน 46 คน กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นปีที่ 4 คิดเป็นร้อยละ 53.24 ของทั้งหมดรองลงมา ชั้นปีที่ 3 35.06 และชั้นปีที่ 1 และ 2 คิดเป็นร้อยละ 5.84 การเข้าใช้บริการสถานบันเทิงตลอด 6 เดือนที่ผ่านมาของกลุ่มตัวอย่าง ส่วนใหญ่เข้าใช้บริการ 6 – 10 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 37.01 รองลงมา เข้าใช้บริการมากกว่า 10 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 30.51 เข้าใช้บริการ 1 – 5 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 29.87 และ ไม่เคยเข้าใช้บริการตลอด 6 เดือนที่ผ่านมา ร้อยละ 2.59 โดยผลการทดสอบวัตถุประสงค์ พบว่า

1. ผลการศึกษาระดับการโดนคุกคามทางเพศของนักศึกษาในสถานบันเทิงเขตบางพลัด กลุ่มตัวอย่างมีการถูกคุกคามทางเพศในสถานบันเทิงโดยรวมอยู่ในระดับน้อย คิดเป็นค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 2.01 เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า มีการคุกคามทางเพศโดยการแสดงท่าทาง มากที่สุด โดยมีความถี่ในระดับน้อย ค่าเฉลี่ย 2.37 รองลงมาคือการคุกคามทางเพศโดยการสัมผัสร่างกาย มีความถี่ในระดับน้อย ค่าเฉลี่ย 1.86 และ การคุกคามทางเพศทางวาจา มีความถี่ในระดับน้อย ค่าเฉลี่ย 1.80 ตามลำดับ

ประเด็น	$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
1. การคุกคามทางเพศทางวาจา	1.80	0.953	น้อย
2. การคุกคามทางเพศโดยการสัมผัสร่างกาย	1.86	0.879	น้อย
3. การคุกคามทางเพศโดยการแสดงท่าทาง	2.37	1.093	น้อย
รวม	2.01	0.872	น้อย

2. ผลการศึกษาการเปรียบเทียบระดับการโดนคุกคามทางเพศในสถานบันเทิงจำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล

ตัวแปร	กลุ่ม	$\bar{X}$	F	Sig.	คู่ที่แตกต่าง
เพศ	(1)ชาย	1.65	20.419	.000	(1)<(2)
	(2)หญิง	2.51			(2)>(3)
	(3)อื่นๆ	1.71			

ผลการเปรียบเทียบประสบการณ์การโดนคุกคามทางเพศ จำแนกตามเพศพบว่า มีค่า Sig. เท่ากับ .000 ซึ่งน้อยกว่า 0.05 นั่นคือกลุ่มตัวอย่าง ที่มีเพศต่างกันมีการโดนคุกคามทางเพศในสถานบันเทิง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จึงต้องเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ด้วยวิธี LDS พบว่า เพศชายกับเพศหญิง และ เพศหญิงกับเพศอื่นๆ มีประสบการณ์การโดนคุกคามทางเพศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

3. ผลการศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการโดนคุกคามทางเพศในสถานบันเทิงของนักศึกษาในกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้สถิติ Pearson Correlation (r)

การโดนคุกคามทางเพศในสถานบันเทิง	r	Sig.
การแต่งกาย	.571**	0.000
การมีปฏิสัมพันธ์กับคนแปลกหน้า	.543**	0.000
พฤติกรรมการดื่มแอลกอฮอล์ในปริมาณที่มากเกินไป	.555**	0.000

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการแต่งกาย การมีปฏิสัมพันธ์กับคนแปลกหน้าและพฤติกรรมการดื่มแอลกอฮอล์กับการโดนคุกคามทางเพศในสถานบันเทิง พบว่า ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการคุกคามทางเพศในสถานบันเทิง มีความสัมพันธ์กับ การแต่งกาย ($r = 0.571$) ระดับปานกลางโดยเป็นไปในทิศทางเดียวกัน มีนัยสำคัญทางระดับสถิติที่ระดับ 0.01 นั่นหมายความว่าถ้ากลุ่มตัวอย่างแต่งกายวาวหวิวและใส่เสื้อผ้าที่ทำให้เห็นสัดส่วนได้ชัดเจน ก็จะทำให้โดนคุกคามทางเพศในสถานบันเทิงมากตามไปด้วย แต่ถ้ากลุ่มตัวอย่างแต่งกายไม่วาวหวิวและใส่เสื้อผ้าที่ไม่ทำให้เห็นสัดส่วนได้ชัดเจน ก็จะทำให้โดนคุกคามทางเพศในสถานบันเทิงน้อยตามไปด้วย รองลงมาเป็น พฤติกรรมการดื่มแอลกอฮอล์ที่มากเกินไป ($r = 0.555$) ระดับปานกลางโดยเป็นไปในทิศทางเดียวกัน มีนัยสำคัญทางระดับสถิติที่ระดับ 0.01 นั่นหมายความว่าถ้ากลุ่มตัวอย่างมีพฤติกรรมการดื่มแอลกอฮอล์ที่มากเกินไป ก็จะทำให้มีการโดนคุกคามทางเพศในสถานบันเทิงมากตามไปด้วย แต่ถ้ากลุ่มตัวอย่างไม่มีพฤติกรรมการดื่มแอลกอฮอล์ที่มากเกินไป ก็จะทำให้โดนคุกคามทางเพศในสถานบันเทิงน้อยตามไปด้วยและ การมีปฏิสัมพันธ์กับคนแปลกหน้า ($r = 0.543$) ระดับปานกลางโดยเป็นไปในทิศทางเดียวกัน มีนัยสำคัญทางระดับสถิติที่ระดับ 0.01 นั่นหมายความว่าถ้ากลุ่มตัวอย่างพูดคุย ทำความรู้จักไว้วางใจกับคนแปลกหน้าก็จะทำให้มีการโดนคุกคามทางเพศในสถานบันเทิงมากตามไปด้วย แต่ถ้ากลุ่มตัวอย่างไม่มีการพูดคุย ทำความรู้จักไว้วางใจกับคนแปลกหน้าก็จะทำให้มีการโดนคุกคามทางเพศในสถานบันเทิงน้อยตามไปด้วย

การสรุปผลการศึกษาวิจัย ตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยข้อที่ 1 คือ เพื่อศึกษาระดับการโดนคุกคามทางเพศในสถานบันเทิงของนักศึกษา ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่าง มีระดับการโดนคุกคามทางเพศในสถานบันเทิงเขตบางพลัดอยู่ในระดับน้อย เมื่อพิจารณาพบว่า กลุ่มตัวอย่าง มีการคุกคามทางเพศโดยการแสดงท่าทาง มากที่สุด โดยมีความถี่ในระดับน้อย รองลงมา คือ การคุกคามทางเพศทางวาจา มีความถี่ในระดับน้อย และ การคุกคามทางเพศโดยการสัมผัสร่างกาย มีความถี่ในระดับน้อยที่สุด

วารสารรัฐประศาสนศาสตร์และการจัดการสังคม

ปีที่ 3 ฉบับที่ 2 (กรกฎาคม-ธันวาคม) 2564

Received: 25/04/2021, Revised: 09/05/2021, Accepted: 23/05/2021

การสรุปผลการศึกษาวิจัย ตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยข้อที่ 2 คือ เพื่อเปรียบเทียบการโดนคุกคามทางเพศโดยจำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล ผลการวิจัยพบว่า การโดนคุกคามทางเพศในสถานบันเทิง จำแนกตามเพศกลุ่มตัวอย่างที่มีเพศต่างกันมีผลต่อการโดนคุกคามทางเพศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 จึงต้องเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ด้วยวิธี LDS พบว่า เพศชายกับเพศหญิง และ เพศหญิงกับเพศอื่นๆ มีประสบการณ์การโดนคุกคามทางเพศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

การสรุปผลการศึกษาวิจัย ตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยข้อที่ 3 คือ เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการโดนคุกคามทางเพศในสถานบันเทิงของนักศึกษาผลการวิจัยพบว่า การแต่งกาย มีความสัมพันธ์อยู่ในระดับระดับปานกลางโดยเป็นไปในทิศทางเดียวกัน พฤติกรรมการดื่มแอลกอฮอล์ที่มากเกินไป มีความสัมพันธ์อยู่ในระดับปานกลางโดยเป็นไปในทิศทางเดียวกันและการมีปฏิสัมพันธ์กับคนแปลกหน้า มีความสัมพันธ์อยู่ในระดับปานกลางโดยเป็นไปในทิศทางเดียวกัน

อภิปรายผล

ผลการวิจัยมีข้อค้นพบที่เป็นประเด็นสำคัญและสาระสำคัญเชิงวิชาการที่มีผู้วิจัยนำมาอภิปราย ได้ดังนี้

กลุ่มตัวอย่างมีการโดนคุกคามทางเพศทางวาจา การคุกคามทางเพศโดยการสัมผัสร่างกาย การคุกคามทางเพศโดยการแสดงท่าทางอยู่ในระดับน้อยถึงแม้จะอยู่ในระดับน้อยแต่การคุกคามทางเพศนั้นไม่ควรมีการเกิดขึ้น

โชติวิเชียร วิเชียรโชติ (2548) กล่าวว่าสถานบันเทิง เชน ผับหรือร้านอาหารยามค่ำคินมักจะมีหนุ่มสาวที่หลากหลายทั้งอาชีพการงานและวัยที่แตกต่างกันไปสังสรรค์เป็นจำนวนมากทำให้สถานที่เหล่านี้เป็นศูนย์รวมของนักท่องเที่ยวมากมายหลายตาที่ผสมปนเปไปด้วยคนดีและคนร้าย กล่าวได้ว่า สถานบันเทิงนั้นเป็นที่สังสรรค์มีผู้คนมากมายซึ่งปฏิเสธไม่ได้ว่าสถานที่นี้มีความไม่ปลอดภัยอยู่การโดนคุกคามทางเพศก็ยังคงพบได้ในสถานบันเทิง

กลุ่มตัวอย่างเพศหญิง เพศชายและเพศอื่นๆมีการโดนคุกคามทางเพศแตกต่างกัน ทั้งนี้ก็เป็นเพราะ ปัจจุบันการคุกคามทางเพศนั้นผู้โดนกระทำไม่ได้มีแต่เพศหญิงที่โดนกระทำ แต่หากมองในมุมจำนวนผู้ถูกกระทำแล้วเพศหญิงยังคงเป็นเพศที่ถูกล่วงละเมิดมากที่สุดดังนั้นจึงเห็นได้ชัดว่าเพศเป็นปัจจัยในการถูกการโดนคุกคาม ภาตุน (2563) ผู้เขียนกระทู้โพสต์ทูเดย์ เรื่อง หยุดคุกคามทางเพศ ด้วยพลังสังคม กล่าวว่าสาเหตุที่ผู้หญิงถูกคุกคามทางเพศมาอย่างยาวนานนับจากอดีตจนถึงปัจจุบัน ก็เพราะบางสังคมมองว่า สิ่งนี้เป็นเรื่องปกติธรรมดาที่ยอมรับกันได้ เนื่องจากบางสังคมยอมรับความต้องการของเพศชายมากกว่าเพศหญิง กล่าวได้ว่า การที่เพศหญิงโดนคุกคามทางเพศมากกว่าเพศชาย และ เพศอื่นๆ นั้นก็เพราะสังคมมองว่าเป็นเรื่องธรรมดาที่เพศหญิงจะโดนกระทำ เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นมาอย่างยาวนานจนกลายเป็นเรื่องปกติที่เพศหญิงจะโดนคุกคามทางเพศได้มากกว่าเพศชาย และเพศอื่นๆ

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่มีผลต่อการโดนคุกคามทางเพศในสถานบันเทิงกับกลุ่มตัวอย่าง พบว่า การแต่งกายมีความสัมพันธ์อยู่ในระดับปานกลางเป็นความสัมพันธ์แบบทิศทางเดียวกัน พฤติกรรมการดื่มแอลกอฮอล์ที่มากเกินไปมีความสัมพันธ์อยู่ในระดับปานกลาง เป็นความสัมพันธ์แบบทิศทางเดียวกันการมีปฏิสัมพันธ์กับคนแปลกหน้ามีความสัมพันธ์อยู่ในระดับปานกลาง เป็นความสัมพันธ์แบบทิศทางเดียวกัน ปัจจัยที่มีผลต่อการโดนคุกคามทางเพศในสถานบันเทิงแต่ละปัจจัยอยู่ในระดับปานกลางซึ่งเห็นได้ชัดว่าทุกปัจจัยสามารถทำให้สามารถโดนคุกคามทางเพศได้ การแต่งกายวาบหวีและเห็นสัดส่วนที่ชัดเจนเป็นเรื่องปกติที่เรามักจะพบเจอในสถานบันเทิง โดยฤดี หลิมไพโรจน์ (2553) กล่าวว่าแฟชั่นมักจะเป็นตัวบ่งบอกรสนิยมของผู้ใช้และรสนิยมจะเป็นตัวบ่งบอกถึงทัศนคติของแต่ละคนว่าอะไรคือความสวยงามและความเหมาะสมแต่ละโอกาส จึงทำให้ผู้ที่แต่งกายวาบหวีและเห็นสัดส่วนที่ชัดเจนมักจะโดนคุกคามทางเพศ เพราะผู้กระทำคิดว่าการแต่งตัวแบบนี้ถือว่าการล่อล่อใจอย่างหนึ่ง พฤติกรรมการดื่มแอลกอฮอล์ที่มากเกินไป ธรรมรงค์และวรัญ (2560)

กล่าวว่า แอลกอฮอล์ออกฤทธิ์เช่นเดียวกับสารเสพติดประเภทอื่น ๆ คือ เมื่อเข้าสู่สมองจะมีผลโดยตรงไปรบกวนการทำงานของสารสื่อประสาทหลักสองประเภทโดยจะไปกระตุ้นการทำงานของสารกาบา (GABA) ซึ่งส่งผลให้การควบคุมกล้ามเนื้อต่าง ๆ สูญเสียไป ในขณะที่ไปยับยั้งการทำงานของสารกลูตาเมต (glutamate) ซึ่งส่งผลให้สมองทำงานช้าลงและทำให้ผู้ดื่มมีพฤติกรรมที่เปลี่ยนไป เป็นที่ทราบกันดีว่าสถานบันเทิงนั้นมีการขายแอลกอฮอล์อย่างไม่จำกัดปริมาณหากผู้ใช้บริการมีกำลังที่จะซื้อ จึงทำให้บางครั้งผู้ใช้บริการดื่มแอลกอฮอล์มากเกินไปจนทำให้ร่างกายขาดสติ ควบคุมตัวเองไม่อยู่ จึงมีโอกาสที่จะโดนคุกคามทางเพศได้ง่ายเพราะควบคุมตัวเองไม่อยู่ การมีปฏิสัมพันธ์กับคนแปลกหน้า ในสถานบันเทิงมีผู้คนอยู่หลากหลายเราไม่สามารถรับรู้ได้เลยว่าคนที่เข้ามาหรือเราเข้าไปพูดคุยด้วยจะคิดอย่างไรกับเราจึงควรมีระยะห่างในการทำความรู้จักและไม่ควรไว้วางใจมากเกินไป โดย จิราภา วรเสียงสุข (2556) กล่าวว่า คนแปลกหน้า เป็นคนที่ยู๋ไม่ใกล้เกินไป และไม่ไกลเกินไป ถ้าอยู่ใกล้เกินไปก็จะเป็นคนแปลกหน้าอีกต่อไป และถ้าอยู่ไกลเกินไปการติดต่อและความสัมพันธ์ก็จะหยุดลงไปในที่สุด ดังนั้น การมีปฏิสัมพันธ์สังสรรค์กับคนแปลกหน้าจึงเป็นส่วนผสมของความใกล้และความไกลทางสังคมจิตวิทยา ทำให้คนแปลกหน้ามีรูปแบบการปฏิสัมพันธ์กับสมาชิกของกลุ่มที่เฉพาะเจาะจงและค่อนข้างคงที่

ข้อเสนอแนะ

จากข้อค้นพบในการวิจัย ตามที่ผู้วิจัยได้สรุปเสนอไว้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะสำหรับการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์ในข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย และข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1.1. การถูกคุกคามทางเพศของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้บริการสถานบันเทิง เขตบางพลัด

โดยรวมอยู่ในระดับน้อย เมื่อพิจารณาารายด้านพบว่า มีการคุกคามทางเพศโดยการแสดงท่าทาง มากที่สุด โดยมีความถี่ระดับน้อย รองลงมาคือการคุกคามทางเพศโดยการสัมผัสร่างกาย มีความถี่ในระดับน้อยและการคุกคามทางเพศทางวาจา มีความถี่ในระดับน้อย ตามลำดับ ดังนั้นการใช้บริการสถานบันเทิงของกลุ่มตัวอย่างนักศึกษา ควรมีความระมัดระวังมากขึ้นเพื่อไม่ให้ตนเองตกเป็นเป้าสายตาหรือกลุ่มเสี่ยง

1.2. การจำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคลกลุ่มตัวอย่างที่มีเพศต่างกันมีผลต่อการโดน

คุกคามทางเพศแตกต่างกัน ซึ่งเพศที่มีการโดนกระทำมากที่สุดก็ยังคงเป็นเพศหญิงนอกจากจะต้องระวังตัวให้มากขึ้นแล้วสังคมควรมีการเลิกความคิดแบบปิตาธิปไตยที่ชายเป็นใหญ่และคิดว่าต้องเองมีสิทธิ์กระทำมากกว่าเพศอื่นๆ แต่ถึงอย่างไรแล้วงานวิจัยนี้กลุ่มตัวอย่างนั้นมิทุกเพศและทุกเพศมีประสบการณ์โดนคุกคามทางเพศ สังคมควรให้ความสำคัญกับเรื่องนี้และมีกฎหมายลงโทษในการคุกคามทางเพศมากขึ้น

1.3 ความสัมพันธ์ระหว่างการแต่งกาย การมีปฏิสัมพันธ์กับคนแปลกหน้าและ

พฤติกรรมการดื่มแอลกอฮอล์กับการโดนคุกคามทางเพศในสถานบันเทิง พบว่าทุกด้านเป็นปัจจัยในการถูกคุกคามทางเพศ การแต่งกายควรมีการแต่งกายให้มิดชิดมากขึ้นไม่เห็นสัดส่วนมากเกินไป การมีปฏิสัมพันธ์กับคนแปลกหน้า พยายามทำความเข้าใจได้แต่ไม่ควรไว้วางใจมากเกินไปและพฤติกรรมการดื่มแอลกอฮอล์ ควรมีการควบคุมตนเองในการดื่มแบบมีสติ ดื่มให้พอดีเพื่อป้องกันตัวเองขาดสติ

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

เพื่อให้การศึกษาเกี่ยวกับการโดนคุกคามทางเพศของนักศึกษาในสถานบันเทิง เขตบางพลัด ได้มีการศึกษาอย่างลึกซึ้งยิ่งขึ้น ผู้วิจัยเห็นควรให้มีการดำเนินการในเรื่องต่าง ๆ ดังนี้

วารสารรัฐประศาสนศาสตร์และการจัดการสังคม

ปีที่ 3 ฉบับที่ 2 (กรกฎาคม-ธันวาคม) 2564

Received: 25/04/2021, Revised: 09/05/2021, Accepted: 23/05/2021

2.1 ควรศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยอื่นๆที่ส่งผลต่อการคุกคามทางเพศในสถานบันเทิงเพิ่มมากขึ้น เช่น บุคลิกท่าทาง รูปร่าง หน้าตา เป็นต้น

2.2 ควรขยายขอบเขตเครื่องมือในการศึกษาให้กว้างขึ้น นอกจากการใช้แบบสอบถาม เช่น การ สัมภาษณ์เชิงลึก เพื่อที่จะได้ข้อมูลที่หลากหลายมากขึ้น

2.3 ควรศึกษาวิจัยที่มีเนื้อหาใกล้เคียงกับการเรื่องการโดนคุกคามทางเพศประกอบด้วยเนื่องจาก วิจัยเรื่องการคุกคามทางเพศนั้นยังมีการวิจัยไม่มากนักจึงต้องศึกษาวิจัยที่มีเนื้อหาใกล้เคียงเพื่อข้อมูลที่ครบถ้วนมากขึ้น

เอกสารอ้างอิง

- กนกรัตน์ กิตติวิวัฒน์. (2563). สังคมวิทยาและมานุษยวิทยาที่รู้ลึก : สังคมวิทยา ของ “คนแปลกหน้า”. สืบค้นเมื่อ 29 มีนาคม 2564. จาก <https://socanth.tu.ac.th/wp-content/uploads/2015/08/A15-kanokrat.pdf>.
- ขวัญชนก งามชื่น. (2549). เวทีชีวิตแดนเซอร์. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ) มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- คันธรส พลเยี่ยม. (2545). พฤติกรรมและสาเหตุในการเที่ยวสถานเริงรมย์ของวัยรุ่นในอำเภอเมือง จังหวัดร้อยเอ็ด. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ) คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- เคท ครึ่งพิบูลย์.(2563). สรุปสาระสำคัญจากเสวนาวิชาการ หัวข้อ “ปัญหาโลก (ออนไลน์) แตก การคุกคามทางเพศบนโซเชียลมีเดีย”. สืบค้นเมื่อ 29 มีนาคม 2564. จาก [<https://www.law.tu.ac.th/seminar-summary-online-sexual-harassment/>].
- จิราภา วรเสียงสุข. (2556).การศึกษาประสิทธิภาพของการให้บริการของสถานบริการสาธารณสุขในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ) จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชมพูนุท เกียวกิ่งแก้ว. (2556). ความสัมพันธ์ระหว่างการให้ความสำคัญกับความเคลื่อนไหวแฟชั่นและความพึงพอใจในกลยุทธ์ทางการตลาดเสื้อผ้าแฟชั่นของผู้บริโภค. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ) มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ชลธิชา อิงคะนิงเดช. (2546). การตีความพฤติกรรมล่วงละเมิดทางเพศในหมู่ผู้ปฏิบัติงานภายในองค์กรไทย. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ) จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- โชติวิเชียร วิเชียรโชติ. (2548) . ภัยผู้หญิง = Warning to women (พิมพ์ครั้งที่4). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์เฮลโล วันฟ้าใส
- เดือนเพ็ญ จุ้ยประชา.(2563).การคุกคามทางเพศ. สืบค้นเมื่อ 29 มีนาคม 2564. จาก [<https://adaymagazine.com/online-sexual-harassment-report/>]
- ธรรมรังสีและวรัวรงค์. (2560). เอกสารวิชาการเรื่องแอลกอฮอล์และสมอง. สืบค้นเมื่อ 29 มีนาคม 2564.จาก <http://resource.thaihealth.or.th>.
- นพวรรณ ปรากฏวงศ์. (2559). ทักษะของนักศึกษาต่อการคุกคามทางเพศในสถานศึกษา (รายงานการวิจัย). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ภาวศุทธิ อุ่นใจ.(2556). องค์ประกอบของการคุกคามทางเพศในชุมชนสื่อใหญ่ยุคกรุงเทพมหานคร. วารสารจันทร์เกษมสาร. 21(40), 61-66.
- มุกดา จินตนาวัฒน์. (2555). การคุกคามทางเพศในสถานที่ทำงาน: กรณีศึกษากลุ่มนักศึกษาฝึกงานของธุรกิจ โรงแรมใน กรุงเทพมหานคร. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ) มหาวิทยาลัยศิลปากร.

วารสารรัฐประศาสนศาสตร์และการจัดการสังคม

ปีที่ 3 ฉบับที่ 2 (กรกฎาคม-ธันวาคม) 2564

Received: 25/04/2021, Revised: 09/05/2021, Accepted: 23/05/2021

ฤดี หลิมไพโรจน์ .(2553). ปัจจัยที่มีผลต่อการยอมรับสินค้าแฟชั่นรุ่นใหม่ (New Arrival) กรณีศึกษากลุ่มเมโทรเซ็กชวล.

(วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ) สาขาบริหารธุรกิจและการจัดการ คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยกรุงเทพ.

วิมณา ธรรมปรีชา. (2553). การคุกคามทางเพศ. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ) มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

สิรินยา บิชอพ. (2563). หยุดคุกคามทางเพศ ด้วยพลังสังคม. สืบค้นเมื่อ 29 มีนาคม 2564. จาก <https://www.posttoday.com/life/healthy/557060>.

สุรรา แก้วนัย และ ทักษพล ธรรมรังสี. (2553). พฤติกรรมการคุกคามทางเพศภายใต้อิทธิพลการบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในกลุ่มเด็กและเยาวชน (รายงานวิจัย). นนทบุรี: ศูนย์วิจัยปัญหาสุรา สำนักงานพัฒนานโยบายสุขภาพระหว่างประเทศ.